

Tipaton tammikuu

Urpolla ei ollut tänä vuonna mitään aikomusta viettää tipatonta tammikuuta, mutta sellainen siitä kuitenkin tuli. Se alkoi heti vuodenvaihteen jälkeen, kuin vahingossa. Urpon tarkoituksena oli lähteä jatkamaan uudenvuodenjuhlintaa tuttuun kapakkaan tutun porukan kanssa, mutta jo kodin ulko-ovella häneen iski outouden tunne, suorastaan tenkkapoo. Missä olivat kaikki tutun turvalliset maamerkit? Mihin oli kadonnut uljas olutkyltti vastapäisen talon seinästä? Miksei horisontissa häämöttänyt sinne kuuluvaa mainostölkkiä? Miksi ei yhdenkään ohi kiitävän rekka-auton kyljessä kimallellut ohrapirtelön logoa? Mihin oli kadonnut panimohevosten lupsakan kiireetön kavioiden kopse mukulakivikadulta?

Urpo seisoi hetken hämmentyneenä jalkakäytävällä, mutta kun ei saanut päätetyksi, minne päin pitäisi lähteä, kääntyi takaisin kotiin tietokoneen ääreen. Hän googletti sanan olut, muttei saanut yhtään osumaa. Kone ei vastannut mitään myöskään kossu-hakuun, ei viskiin, kultaan, Karjalaan eikä edes Finlandiaan. Facebookissa tutut poistivat hänet kavereistaan, kun hän yritti kysellä, joko porukka on koolla pubissa. Twitter meni kokonaan jumiin samasta kysymyksestä.

Jo hieman epätoivoisena Urpo säntäsi takaisin kadulle ja alkoi kysellä vastaantulijoilta, muistaisivatko nämä, missä hänen lähikapakkansa oli, kun sinne ei enää osannut maamerkkien perusteella. Kukaan ei muistanut – tai ehkä muisti, mutta ei uskaltanut neuvoa. ”Hiljaa, tollo, haluatko poliisit niskaasi!” sähähti ensimmäinen vastaantuliija. ”Etkös sinä ajattele yhtään lapsia ja nuoria, jotka voivat joutua väärille raiteille”, moitti toinen. ”Jos et nyt justiinsa tuki turpaasi, minä ilmoitan Valviralle!” uhkasi kolmas.

Urpo huomasi pian viisaimmaksi vaieta koko paheestaan. Parasta olisi yrittää itse löytää perille, jospa se reitti vielä jostakin alitajunnasta löytyisi, vaikka se kiellettyä olisikin. Hän poukkoili kadunkulmasta toiseen, korttelista kolmanteen, mutta ei löytänyt perille. Pian hän huomasi hortoilleensa kaupungin rajojen ulkopuolelle, missä ei näkynyt edes huoltoaseman baaria. Suuta kuivasi ja lyhyen talvipäivän pimeys alkoi laskeutua maiseman ylle. Yön saapuessa jano kasvoi sietämättömäksi, ja epätoivoissaan Urpo oli jo vähällä sortua juomaan vettä eteen osuneesta kaivosta. Viimeisillä voimillaan hän kuitenkin torjui tuon epätoivaisen houkutuksen ja tuupertui lopulta lumihankeen. Siitä hänet seuraavana aamuna löysi janoon kuolleen ja kuivettuneena paikalle osunut baarimikko, joka oli palaillemassa kotiinsa yövuoron jälkeen läheisestä salakapakasta. Surullinen tarina.

